

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.234 van 10 juli 2012
in de zaak A. 189.522/XII-5541**

In zake: Werner HAESAERTS
woonplaats kiezend te 9820 Merelbeke
Avenskouter 15

tegen:

de HOGESCHOOL GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dominique Matthys
kantoor houdend te 9000 Gent
Sint-Annaplein 34
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

Else DENEYS
woonplaats kiezend te 9840 De Pinte
Berkenlaan 32

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 augustus 2008, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van de Hogeschool Gent, op 2 juli 2008 genomen door de Raad van Bestuur, betreffende de bevorderingen naar het ambt van hoofdlector voor de personeelsleden verbonden aan het Departement Bedrijfsmanagement Mercator, volgens dewelke [Werner Haesaerts] niet is bevorderd tot hoofdlector” en van “de impliciete weigering om de titels en verdiensten van [Werner Haesaerts] in aanmerking te nemen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Else Deneys heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 10 oktober 2011. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 juni 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Matthys, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is deeltijds (80%) lector aan de Hogeschool Gent, departement Bedrijfsmanagement Mercator.

3.2. Op 4 juli 2007 approuveert de raad van bestuur van de Hogeschool Gent een reglement inzake bevordering van onderwijzend personeel voor het kalenderjaar 2007 (hierna: het reglement).

Blijkens de toelichting bij de beslissing van de raad van bestuur, gaat het om een eenmalige bevorderingsoproep “[in] afwachting van de uitbouw van een nieuw loopbaanbeleid voor het onderwijzend personeel”. Er wordt enkel bevorderd in de ambten van hoofdpraktijklector, hoofdlector en hoofddocent.

Voor het departement Bedrijfsmanagement Mercator wordt het maximum aantal te bevorderen personeelsleden, uitgedrukt in voltijdse equivalenten (VTE), bepaald op één hoofdpraktijklector en twintig hoofdlectoren.

In totaal worden vijfenveertig kandidaturen ingediend, waaronder die van verzoeker, voor de bevordering tot hoofdlector.

3.3. In een verslag van 17 januari 2007 evalueert de departementale bevorderingscommissie de verschillende kandidaten aan de hand van de zes in het reglement vooropgestelde beoordelingscriteria en de bijbehorende toetsingselementen. Die criteria zijn de volgende:

1. kwaliteit en kwantiteit van bijdragen aan onderwijs
2. kwaliteit en kwantiteit van bijdragen aan onderzoek of dienstverlening
3. samenwerking en teamprestaties
4. intern ondernemerschap
5. externe zichtbaarheid
6. coachend leermeester- en leiderschap.

De beoordeling door de departementale bevorderingscommissie geeft aanleiding, nog steeds overeenkomstig het reglement, tot de toekenning van één van de volgende appreciaties voor ieder criterium: “zeer goed”, “goed”, “voldoende” en “onvoldoende”.

Finaal brengt die beoordeling de departementale bevorderingscommissie ertoe de departementsraad te adviseren de kandidaten “geschikt” of “nog niet geschikt” voor bevordering te beschouwen.

Overeenkomstig artikel 7, § 2, van het reglement is de nodige en voldoende voorwaarde om “geschikt” te worden bevonden, voor alle criteria minstens een appreciatie “voldoende” te hebben behaald. Overeenkomstig datzelfde artikel, kunnen kandidaten die voor maximaal twee criteria de appreciatie “onvoldoende” hebben gekregen, toch “geschikt voor bevordering” worden bevonden, al moet dit dan wel worden gemotiveerd en moeten zij op minstens twee van de andere criteria een appreciatie “goed” of “zeer goed” hebben behaald.

3.4. Verzoeker krijgt van de departementale bevorderingscommissie eenmaal de appreciatie “goed” (criterium 1), tweemaal de appreciatie “voldoende” (criteria 3 en 6) en driemaal de appreciatie “onvoldoende” (criteria 2, 4 en 5).

De departementale bevorderingscommissie besluit:

“De heer Werner Haesaerts voldoet niet aan de nodige en voldoende voorwaarde om geschikt bevonden te worden voor bevordering tot hoofdlector aangezien hij niet op alle criteria minstens een appreciatie ‘voldoende’ heeft behaald. Hij heeft voor 3 criteria een appreciatie ‘onvoldoende’ bekomen.

De bevorderingscommissie geeft bij consensus als conclusie het oordeel dat de heer Werner Haesaerts ‘nog niet geschikt’ is voor bevordering.”

Zestien andere kandidaten worden voorgesteld om wel “geschikt voor bevordering” te worden geacht.

Op 24 januari 2008 beslist de departementsraad unaniem om het advies van de departementale bevorderingscommissie te volgen.

3.5. Verzoeker dient bij schrijven van 4 februari 2008 het zogenaamde “willig” beroep in, voorgeschreven en aldus benoemd in artikel 10 van het reglement; hij wordt overeenkomstig het reglement op 6 maart 2008 gehoord.

Op de hoorzitting legt verzoeker een schriftelijke nota met opmerkingen neer.

Op 29 mei 2008 beslist de departementsraad de toegekende appreciatie voor het criterium 4 aan te passen naar “voldoende” en voor de overige criteria de toegekende appreciaties te behouden. Er wordt beslist verzoeker “nog niet geschikt” voor bevordering te bevinden.

Twintig andere kandidaten worden voorgesteld om wel “geschikt voor bevordering” te worden geacht.

3.6. Op 2 juli 2008 volgt de raad van bestuur van de Hogeschool Gent het departementaal voorstel tot bevordering en bevordert hij twintig lectoren, waaronder Else Deneys, tot hoofdlector. Verzoeker wordt niet bevorderd.

3.7. Een tegen dezelfde beslissing, door een andere teleurgestelde kandidaat ingediend annulatieberoep is door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 214.218 van 28 juni 2011 inzake Dirks.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4.1. Het bevorderingsreglement van 4 juli 2007 bepaalt dat voor het departement Bedrijfsmanagement Mercator tot een maximum van twintig VTE tot hoofdlector kan worden bevorderd. Met de bestreden beslissing van 2 juli 2008 bevordert de raad van bestuur twintig personeelsleden maar die bevorderingen omhelzen slechts 18,1 VTE omdat enkele bevorderde personeelsleden slechts deeltijds titularis zijn van het ambt lector.

Daaruit volgt dat er nog bevorderingen mogelijk waren tot hoofdlector voor 1,9 VTE. Verzoeker komt tegen de bestreden beslissing enkel op in de mate waarin hij niet is bevorderd tot hoofdlector, en hij bestrijdt niet de bevordering van zijn collega's, zoals verzoeker ten overvloede bevestigt in zijn laatste memorie.

4.2. Verzoeker vecht niet enkel de weigering aan die hem een bevordering ontzegt, welke blijkt uit de beslissing van 2 juli 2008. Hij vordert daarenboven ook de nietigverklaring van “de impliciete weigering om de titels en verdiensten van verzoekende partij in aanmerking te nemen”.

Een zodanige weigeringsbeslissing is als afzonderlijk aanvechtbare administratieve rechtshandeling onbestaande. Zoals uit de stukken van het administratief dossier blijkt, zijn de aanspraken van verzoeker immers wel degelijk onderzocht, ook al leverde dit onderzoek niet het door verzoeker gewenste resultaat op. Dit laatste houdt evenwel verband met de vernietigingsgronden die verzoeker kan aanvoeren tegen de weigering om hem te bevorderen en, meer bepaald, tegen de vermeend ondeugdelijke motivering ervan.

4.3. Gelet op wat voorafgaat, moet het ontvankelijk bestreden voorwerp van het beroep worden begrepen als de in de beslissing van 2 juli 2008 van de raad van bestuur van de Hogeschool Gent besloten weigering om verzoeker tot hoofdlector te bevorderen.

V. Ontvankelijkheid van de tussenkomst

5. Gelet op de voormelde vaststellingen zijn de twintig bevorderde collega's van verzoeker geen belanghebbenden in de voorliggende zaak, aangezien hun bevordering niet is aangevochten.

Luidens artikel 21*bis*, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de mogelijkheid tot tussenkomst voorbehouden aan “personen die belang hebben bij de beslechting van de zaak”.

Derhalve is het verzoek tot tussenkomst van Else Deneys niet ontvankelijk.

VI. Onderzoek van de middelen

6. Verzoeker voert vier middelen aan.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het “reglement bevorderingen onderwijzend personeel 2007”.

Verzoeker splitst het middel op in drie onderdelen, woordelijk identiek aan de drie middelonderdelen van het eerste middel dat is aangevoerd in de zaak Dirks die is beslecht bij het arrest nr. 214.218.

Samengevat, betoogt verzoeker in het eerste middelonderdeel “dat de oriënterende en niet-limitatieve toetsingselementen uit het Reglement Bevorderingen Onderwijzend Personeel 2007 wél als limitatief zijn opgesomd, hetgeen nu net niet was bedoeld door het betreffende Reglement”, dat hierdoor “geen ruimte gelaten [is] voor andere elementen die kunnen worden begrepen onder de criteria maar niet nadrukkelijk zijn opgesomd onder de voorbeelden van de te toetsen aspecten, [zodat] de kandidaten niet langer ‘alle elementen en argumenten’ [kunnen] aanhalen teneinde aan te tonen dat zij aan de criteria voor bevordering voldoen; zij zijn daarentegen volgens de visie van de Departementale Bevorderingscommissie strikt gebonden door de expliciet weergegeven toetsingselementen”.

In het tweede middelonderdeel heet het reglement geschonden omdat de bevorderingscommissie “andere en eigenstandig vergaarde informatie in rekening heeft gebracht door kennis te nemen van de recente studentenbevragingen en de aan de kandidaten toegewezen takenpakketten van de laatste 5 jaar”.

In het derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat de beoordelingscommissie ten onrechte rekening heeft gehouden “met de volgende factoren: [...] de missie van de Hogeschool Gent (B/RvB/2007/AB/0042) [en] de opleidingen van het departement Bedrijfsmanagement Mercator”.

Beoordeling

8. Net zo min als in de zaak Dirks, kan het middel thans de Raad overtuigen tot de gevraagde nietigverklaring over te gaan.

9.1. Het bevorderingsreglement bepaalt zes beoordelingscriteria en somt voor elk criterium een aantal toetsingselementen op. Dat die toetsingselementen, zoals omschreven in artikel 6, § 3, van het bevorderingsreglement van 4 juli 2007 niet limitatief zijn, wordt niet betwist.

De enkele omstandigheid dat de departementale beoordelingscommissie zich in haar verslag -mogelijk zelfs strikt- heeft gehouden aan die niet-limitatieve toetsingselementen, bij wijze van voorbeeld opgesomd in het bevorderingsreglement, betekent evenwel op zich niet dat die werkwijze onwettig zou zijn. Het komt de beoordelingscommissie toe de dossiers aan de beoordelingscriteria te toetsen, waarbij zij over een -ruime- discretionaire bevoegdheid beschikt, ook wat de toetsingselementen betreft.

9.2. Slechts zou sprake zijn van een schending van artikel 6, § 3, van het reglement, wanneer verwerende partij zou hebben geweigerd te toetsen aan relevante toetsingselementen, op basis van het argument dat deze niet zijn opgesomd in het genoemd artikel.

Het staat bijgevolg aan verzoeker om concreet aan te geven in welke mate hij bijkomende toetsingselementen heeft aangeleverd, die onterecht niet of niet in voldoende mate door de bevorderingscommissie werden geapprecieerd.

Verzoeker zet in het inleidend verzoekschrift echter niet uiteen welke bijkomende (toetsings)elementen hij zou hebben opgenomen in zijn dossier die vervolgens door de bevorderingscommissie niet de gewenste aandacht hebben gekregen.

Wat verzoeker in het eerste onderdeel van het middel oorspronkelijk aanvoert, is dan ook niet meer dan een blote bewering.

9.3. Verzoeker tracht in de memorie van wederantwoord zijn stelling meer concreet te “verduidelijken”. Hij brengt deze verduidelijking aan voor wat de beoordeling van de criteria “kwaliteit en kwantiteit van bijdragen aan onderzoek of dienstverlening” en “externe zichtbaarheid” betreft.

Krachtens artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, dient evenwel reeds het inleidend verzoekschrift tot nietigverklaring onder meer een uiteenzetting van de middelen te bevatten, dit wil zeggen een voldoende duidelijke uiteenzetting van de geschonden geachte rechtsregels of rechtsbeginselen, maar ook van de wijze waarop die schending zich concreet heeft voorgedaan.

Een grief die té vaag geformuleerd is in het inleidend verzoekschrift, kan niet worden bijgesteld door een breedvoerige uiteenzetting van het middel in de memorie van wederantwoord of in de laatste memorie. Dit toelaten staat elk doeltreffend verweer in de weg vanwege verwerende partij op het ogenblik van en in het geëigende processtuk, namelijk de memorie van antwoord, dat door het procedurereglement daarvoor is voorzien. Daarom moet het verzoekschrift naar eis van het algemeen procedurereglement de middelen bevatten. Er bestaat net zoals in de zaak Dirks ook in de voorliggende zaak geen reden om van dit principe af te wijken, aangezien verzoeker het alsnog in de memorie van wederantwoord aangevoerde betoog aangaande de door de beoordelende instantie beweerdelijk genegeerde (toetsings)elementen reeds in dat verzoekschrift had kunnen -en dus moeten- uitschrijven. Aan verzoeker waren immers reeds op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift de nodige stukken bekend, waaronder het advies van de departementale bevorderingscommissie met de beoordeling van zijn dossier per criterium (stuk nr. 6 bij zijn inleidend verzoekschrift) en het verslag van de departementsraad van 29 mei 2008 (stuk nr. 8 bij zijn inleidend verzoekschrift), waarin zijn “willig” beroep wordt beoordeeld en waarin op uitgebreide wijze per criterium de toetsingselementen worden opgesomd, de door hem aangebrachte elementen van zijn bevorderingsdossier worden weergegeven, alsook de motivering voor de toegekende score in het advies van

de departementale bevorderingscommissie, de elementen van zijn beroep en de motivering van de behandeling en conclusie van dit beroep.

De in de memorie van wederantwoord voor het eerst ontwikkelde verduidelijking is dan ook laattijdig en bijgevolg onontvankelijk.

9.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om het eerste onderdeel af te wijzen.

10.1. Verwerende partij stelt met betrekking tot het tweede middel-onderdeel vooreerst terecht dat het aspect “uitkomst van studentenbevragingen” expliciet als toetsingselement opgenomen is in het reglement, namelijk onder criterium 1, “kwaliteit en kwantiteit van bijdragen aan onderwijs”. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat het bevorderingreglement geen ruimte zou laten om van die informatie inzage te nemen en ze in rekening te brengen.

10.2. Wat voorts het aspect “de aan de kandidaten toegewezen takenpakketten van de laatste vijf jaar” betreft, geeft verzoeker in het inleidend verzoekschrift niet aan welke weerslag dit gegeven kon hebben op de beoordeling van zijn dossier. Verzoeker toont niet aan in welke mate de beoordeling van dat aspect hem heeft benadeeld, noch hoe de inschatting van zijn dossier door de beoordelende overheid daardoor werd beïnvloed.

Pas voor het eerst in de memorie van wederantwoord voert verzoeker aan dat door “enkel zijn taakstellingen over de laatste vijf jaar van zijn carrière te beoordelen” ernstig afbreuk wordt gedaan aan zijn ervaring en anciënniteit. Hij betoogt voorts dat zijn “jarenlange ervaringen en bijzondere beroeps-ondervindingen (waaronder een aantal jaren als departementshoofd van de toenmalige Mercator Hogeschool) niet ten volle worden gehonoreerd” doordat de beoordelende overheid slechts oog heeft gehad voor het takenpakket van de laatste vijf jaar.

Vastgesteld zij dat verzoeker met het argument dat ervaring en anciënniteit volgens de rechtsleer en de rechtspraak van de Raad van State “twee medebepalende beoordelingscriteria” zijn, verwijst naar zijn kritiek die hij heeft

aangevoerd ter adstructie van het hierna besproken tweede middel, waar er bijgevolg op zal worden ingegaan.

Daargelaten of verzoeker in de memorie van wederantwoord nog op ontvankelijke wijze zijn mandaat van departementshoofd extra onder de aandacht mag brengen, merkt de Raad van State op dat hij zich hoe dan ook vergist met zijn bewering dat hieraan door verwerende partij voorbij is gegaan. Het feit dat de beoordelende overheid beslist om naast de kandidaatstellingsdossier “ook” inzage te nemen van “de aan de kandidaten toegewezen takenpakketten van de laatste vijf jaar”, betekent om te beginnen nog niet dat met de vroegere verdiensten van verzoeker geen rekening is gehouden. Er dient voorts te worden vastgesteld dat de departementsraad bij de boordeling van het eerste criterium “kwaliteit en kwantiteit van bijdragen aan onderwijs”, in antwoord op de kritiek van verzoeker in zijn “willig” beroep, stelt dat “wel degelijk rekening [is] gehouden met de activiteiten die in het verleden zijn gesitueerd” en de appreciatie “goed” is gesteund “op een positieve inschatting”. Ook bij de beoordeling van het criterium “intern ondernemerschap”, waar verzoeker als één van de elementen inderdaad zijn functie als departementshoofd heeft aangehaald, stelt de departementsraad dat verzoeker “aantoonbare competenties en ervaring heeft” en hij wijzigt daarom de appreciatie van “onvoldoende” naar “voldoende”. Ook bij de beoordeling van het criterium “coachend leermeester- en leiderschap”, waarvoor verzoeker de appreciatie “voldoende” ontvangt, wordt gesteld dat verzoeker “in het verleden leidinggevende taken op zich [heeft] genomen”. Uit de bespreking van het tweede middel volgt voorts dat verzoeker er niet in slaagt de aldaar aangevoerde grieven met betrekking tot het criterium “kwaliteit en kwantiteit van bijdragen aan onderzoek of dienstverlening” en het criterium “externe zichtbaarheid”, aannemelijk te maken.

Het verwijt dat de beoordelende overheid “slechts oog heeft gehad voor het takenpakket van verzoeker van de laatste vijf jaar” bij de beoordeling van de verschillende criteria, mist bijgevolg feitelijke grond.

10.3. Het tweede onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

11.1. Wat het derde onderdeel betreft is, zoals de Raad van State in het meer vermelde arrest Dirks reeds vaststelde, de tweede door de bevorderingscommissie gehanteerde “factor” (de “missie” van de Hogeschool Gent) niets meer dan een concretisering van de in de eerste “factor” vermelde “strategische doelstellingen” van verwerende partij. Wat de derde “factor” betreft, toont verzoeker niet aan dat hij benadeeld is door het feit dat zijn dossier werd beoordeeld “in functie van de opleidingen van het departement Bedrijfsmanagement Mercator”.

Het is zelfs inherent aan een bevordering als deze dat de hogeschool de vooropgestelde bevorderingscriteria toepast in functie van de opleidingen van het departement waarvoor de bevorderde zal worden ingezet. Net het tegenovergestelde zou vragen oproepen.

11.2. Ook het derde middelonderdeel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoeker ontleent een tweede middel aan de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt dat geen van de beoordelingscriteria voor de bevordering van lector naar hoofdlector, noch de onder de criteria vernoemde toetsingselementen, een “temporeel karakter” hebben. Nochtans wordt de beoordeling “onvoldoende” voor de criteria “kwaliteit en kwantiteit van bijdragen aan onderzoek of dienstverlening” en “externe zichtbaarheid” volgens hem “gemotiveerd vanuit het niet voldoen aan het betreffende toetsingselement of criterium op het moment van de aanvraag of korte tijd vóór de aanvraag”, zodat deze “in een bepaald tijds kader” zijn geplaatst.

Verzoeker meent dat dergelijke beoordeling niet alleen afbreuk doet aan de beoordelingscriteria “ervaring” en “anciënniteit”, welke volgens de rechtsleer en de rechtspraak van de Raad van State “twee medebepalende beoor-

delingscriteria” zouden zijn, maar ook een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt dat van een inhoudelijke en kwalitatieve afweging geen sprake is. Geen rekening is gehouden met het in het reglement aangegeven toetsingskader waarin de kandidaten moeten worden beoordeeld:

- “het personeelslid dat kan bevorderd worden heeft voldoende kennis en ervaring opgebouwd”,
- “én zijn of haar potentieel wordt positief ingeschat”.

Verzoeker ziet niet in op welke wijze zijn “opgebouwde kennis en ervaringen en zijn potentieel” kunnen worden beoordeeld wanneer “systematisch minder recente ervaringen” worden afgewezen en niet worden betrokken bij de beoordeling. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden als mensen die in het verleden schitterend werk hebben geleverd nu uit de boot vallen.

Beoordeling

13. Nergens schrijft het bevorderingsreglement uitdrukkelijk voor dat, laat staan hoe met ervaring en anciënniteit omgegaan moet worden door de beoordelingscommissie. Verzoeker leidt deze toetsingselementen ten onrechte als dwingend af uit de geciteerde factoren: wie kennis en ervaring heeft opgebouwd, kan die door het tijdsverloop ook weer zijn kwijtgespeeld en de inschatting van iemands “potentieel” wijst in ieder geval naar de toekomst en niet naar het verleden. In zoverre faalt het middel.

14. De departementale bevorderingscommissie, daarin gevolgd door de departementsraad, stelt vast dat verzoeker “momenteel” geen coördinerende of initiërende rol meer opneemt op vlak van onderzoek of maatschappelijke dienstverlening, dat hij “niet meer” een voortrekker is, dat hij “de laatste jaren” geen beleidsinitiatieven meer neemt, dat zijn in het verleden goed uitgebouwd netwerk niet meer actief is, dat hij niet meer participeert aan projecten of congressen, en zo meer. Verwerende partij erkent alzo wel degelijk dat verzoeker tal van verdiensten in het verleden kon aantonen, maar stelt vast dat ze thans niet

meer voorliggen. Dat is niet enkel een “temporeel”, maar zeer zeker ook een “inhoudelijk en kwalitatief” oordeel over verzoekers ervaring en potentieel.

Verzoeker beweert in het middel niet dat die en andere feitelijke appreciaties van verwerende partij foutief zouden zijn, of dat onterecht aan toekomstig potentieel is voorbij gezien. In de memorie van wederantwoord bevestigt hij, nog enkel een lesopdracht te hebben. Zijn verdiensten, die door verwerende partij gewis worden erkend, zijn bijgevolg alle in het verleden te situeren.

De Raad van State valt dan ook verwerende partij volkomen bij, waar zij betoogt:

“Verzoekende partij huldigt een zeer kunstmatige redenering. Het is immers helemaal niet juist dat de bevorderingscommissie, door de klemtoon te leggen op de situatie op het tijdstip waarop de beoordeling moet geschieden, geen rekening zou hebben gehouden met wat in het verleden werd gerealiseerd. Wat de commissie wel heeft gedaan, is onderzoeken in welke mate deze realisaties, ervaringen, bijdragen en participaties op vandaag nog actueel, nuttig en relevant zijn. Er is niets onredelijks aan een beoordeling die toekomstgericht onderzoekt welke kwaliteiten de betrokken kandidaat op het tijdstip waarop de bevordering dient te gebeuren nog bezit en tot uiting brengt, wel integendeel.”

Om bij verzoekers beeldspraak te blijven: als verwerende partij niet iedereen in de boot kan meenemen en tussen de kandidaten nu eenmaal moet kiezen, dan beschikt zij voor haar keuze over een beoordelingsvrijheid. Door de werkers van het eerste uur uit de boot te laten en, overeenkomstig haar missie te “excelleren in onderwijs, onderzoek, dienstverlening en beoefening van de kunsten”, voor een bevordering voorrang te geven aan de personeelsleden die “momenteel” het hoogste potentieel hebben en die door onmiddellijk inzetbare kennis en dadelijk relevante ervaring “op een hoger niveau een voortrekkersrol op zich [kunnen] nemen”, maakt verwerende partij zo een keuze. Dat die keuze voor elk redelijk bekwaam en redelijk handelend bestuur ten enenmale ondenkbaar is, is een besluit dat zich aan de Raad niet opdringt. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

15. Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. Verzoeker ontleent een derde middel aan de schending van “het motiveringsbeginsel”. De beoordeling van de onderscheiden criteria getuigt volgens verzoeker van een tegenstrijdige motivering. Hij begrijpt niet dat bij de beoordeling van de criteria “coachend leermeester- en leiderschap” en “intern ondernemerschap”, “wél op een positieve wijze rekening wordt gehouden met zijn prestaties uit het verleden”, terwijl dit niet het geval is voor de criteria “kwaliteit en kwantiteit van bijdragen aan onderzoek of dienstverlening” en “externe zichtbaarheid”. Voor de eerstgenoemde criteria heeft verwerende partij ineens de koppeling aan de vereiste van actuele en recente voorbeelden verlaten en aanvaard dat verzoeker -met de woorden van de departementsraad- “aantoonbare competenties en ervaring” heeft: het is onbegrijpelijk waarom een dergelijke houding niet kon worden aangenomen ten aanzien van de andere twee criteria.

Beoordeling

17.1. Verzoeker heeft, het tweede middel ten spijt, niet aangetoond dat de motivering van de criteria “kwaliteit en kwantiteit van bijdragen aan onderzoek of dienstverlening” en “externe zichtbaarheid” getuigen van een onredelijke beoordeling.

17.2. Verzoeker gaat er in zijn argumentatie vanuit dat de beoordeling van de verschillende criteria en hun toetsingelementen door het bestuur steeds op eenzelfde (mathematische) wijze dient te gebeuren. Elk criterium stelt echter een specifieke bekwaamheid voorop waarvan de kandidaat dient blijk te geven. Daaruit volgt dat de beoordeling van de verschillende bekwaamheden niet noodzakelijk op eenzelfde wijze dient te gebeuren. In acht genomen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de beoordelende overheid beschikt, kan zij bij de appreciatie van het ene criterium wel degelijk de ervaring uit het verleden als een voldoende en doorslaggevend positief element beschouwen, terwijl dit bij

de appreciatie van het andere criterium niet het geval is. In die zin kan het argument van verwerende partij worden bijgevalen dat bij de criteria “coachend leermeester- en leiderschap” en “intern ondernemerschap” eerder wordt nagegaan of de kandidaat beschikt over bepaalde intrinsieke kwaliteiten, hetgeen óók kan worden afgeleid uit prestaties die zich in het verleden situeren, terwijl zoals hier-vóór al gezien, bij de criteria “kwaliteit en kwantiteit van bijdragen aan onderzoek of dienstverlening” en “externe zichtbaarheid” voor een positieve appreciatie ook recente realisaties, participaties en bijdragen en toekomstig potentieel vereist worden.

Er is dan ook geen tegenstrijdigheid aangetoond in de gegeven motivering.

17.3. Het middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

18. Verzoeker voert in het vierde middel de schending aan “van het onpartijdigheidsbeginsel *juncto* het motiveringsbeginsel”. Volgens verzoeker zouden meerdere getuigen hebben kunnen vaststellen dat één lid van de departementsraad, die het voorstel tot al dan niet bevorderen formuleert aan de raad van bestuur, in de loop van de bevorderingsprocedure met één van de kandidaten gesprekken hebben gevoerd die betrekking hadden op de bevordering. De betreffende kandidaat werd door de bevorderingscommissie als ongeschikt bevonden maar werd, na bezwaar, wel geschikt bevonden door de departementsraad.

Beoordeling

19. In het meervermeld arrest nr. 214.218 van 28 juni 2011 inzake Dirks heeft de Raad van State over dit middel reeds overwogen:

“dat verzoeker niet aantoont dat de departementsraad zijn dossier ‘bewust en met voorbedachten rade’ negatief zou hebben beoordeeld. Voorts, waar

verzoeker beweert dat hij daardoor minder kansen heeft gehad op bevordering, nu maximaal 20 VTE kandidaten konden worden bevorderd, bevestigt hij nochtans zelf ten aanzien van de partijen die een verzoekschrift tot tussenkomst hadden ingediend in het kader van de huidige procedure, dat de maximale benoemingen slechts 18,1 VTE (voltijds equivalent) behelsden, zodat hij wel nog had kunnen worden bevorderd zonder dat de andere bevorderingen hierdoor op het spel hoefden te worden gezet. Het [...] middel is evenmin gegrond.”

Deze overwegingen kunnen in de huidige zaak evenzeer gelden. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. Het verzoek tot tussenkomst van Else Deneys wordt verworpen.

2. De Raad van State verwerpt het beroep.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Else Deneys wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 juli 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Johan Lust